

IGNJAT ĐURĐEVIĆ

PJESNI RAZLIKE (IZBOR)

RAZUMNOM ŠTIOCU

PJESAN

Sej pjesni koje štíš, moj znanče, po njima
slične su, sâm vidiš, godištim mojima.
Tijem im k zlu ne pristaj, neg mojoj mladosti
što ne zna, nauk daj, što zađe, oprosti.
Ostaci pjesni onih ovo su kojima
plamenom smrt donih, kad idah put Rima;
i er stvar razvitu raznose vjetri, znam,
njih složih u kitu, koju ti darivam.
Ti njima gospodi, il' su zle il' nijesu:
čin' od njih što t' godi - kakve god, tvoje su;
metni ih, stri ih, užeži ih: drag im plam taj bit će,
er s svojijem sestram njih za vazda združiti će.
Nu ne mnim to dílo od tvoje mudrosti,
neg da ćeš njih milo prigrlit zadosti.
Sve sprva jes novo, nu s ljetim bude uzrit:
cvijetje je sad ovo, brzo će voće bit,
ter znanju tvom za har skoro ću donijeti
kigodi svjetlji dar od moje pameti.
I pusteć riječi ine, ovo ću t' samo rit:
da opći prvine i višnji bog ljubit.

LJUVENE PJESNI

Kaže pjesnik da po Ovidiju, latinskomu spijevaocu, naučio se dobar dio ljuveno naški pjeti, i drži da taj Rimljanin umio je slovinski govoriti, pokli on isti o sebi upisa:

"Nam didici getice sarmaticeque loqui"

Lib. III de Ponto, eleg. II

Bijeljaše se izdaleka
u ružicah zora okolo
i na svrhu svoga tijeka
pristupaše noćno kolo,
a ja, misleć sa svom moći

kô bih steko dragu moju,
trajah jadne čase od noći
nepokojnom u pokoju.

Čijem se tako zaman pase
plačnom misli pamet trudna,
eto iznenad prikaza se
mom pogledu sjen pričudna.

Tkanijem zlatom sva sivaše
u naličju od pjesnika,
komu čelo pokrivaše
svita s rusam lovorika.

S okolicam jasnijem doli,
dvorna lica, pun ljubavi,
drobna stasa, sijed napoli
bješe pjesnik prigizdavi.

Malo dijete, bog ljuveni,
igrajuć se oko njega,
kako roba u nescjeni
samovoljam zatječe ga.

Sad ga udire rukom, sade
bježi i opet pride k njemu;
sad svo'em plamom iznenade
kose i lovor prižeže mu;

sad ga strijelom on potiče,
sad mu platnom veže lice,
sad mu grabi liru i tiče
svojjem lukom zlatne žice.

On ga tjera i u razbludi
uhićena prima u krilo,
uživajuć da se bludi
oko njega dijete milo.

Stah u čudu za prije znati
te prikazni svrhu i ime,
kad mi sjede klikovati
pjesnik glasom medenime:

"Rimljanin sam, Ovidio,
kî ljuvene cijec krivine
dospjeh život moj nemio
sred slovinske pokrajine.

Cara od Rima hćer jedinu
ljubjen ljubih ja nekada
i za slatku tu krivinu
bih otjeran moga iz grada.

Augustovoj u nevjeri
na slovinske pridoh kraje;
ah nemilo srce od zvijeri,
prid kijem ljubav krivina je!

Ako ljubiti nepravdo je,
ako ljubav grijeh je u sebi,
grijeh je nebo i sve što je

zamjernije nač pod nebi;
er sve ljubav svemoguća
stvari, da sve ljubiti ima:
po ljubjenju vlas živuća
podana je svijem stvarima.

Zemlja nebu ljubav nosi,
sunce zvijezdam, koje opsiwa,
mjesec moru, ke zanosi,
more žalim, ke celiva.

U slovinskoj lednoj strani
besjede uzeh vaše rodne,
nu mi pjevat smrt zabrani
njim žudene pjesni ugodne.

I er prednju čud pod nebi
mrtav čovjek ne povrže
i prignutja stara u sebi
razlučene duše uzdrže,
još se oko mojijeh kosti
pjeti željan moj duh vrti;
nu što žudim, svôm stavnosti
zakoni mi brane od smrti.

I ako ljubih rodne kraje,
gdi za malo bî mi stati,
na vas ljubav mâ veća je,
s kijem ću uvijek počivati.

Riječ je od mudrijeh, znaš, da viku
onđi 'e ljubav, duša gdi je,
pokli u bitju nerazliku
isto duša s ljubavi je.

Tijem kad tijelo s vami 'e moje
a uz tijelo željna duša,
ona vašu potrebno je
da uvijek ljubav nosi i kuša.

K tebi dođoh po prilici,
er si mnogo sličan meni:
obadva smo mi pjesnici,
i pjesnici zatravljeni.

A u hvalah neskrovitih
znam da pjesni njegda i tvoje
s sedam brda glasovitih
gospodični Rim slišo je.

Zato pjevaj, ter me izmijeni
kroz pjevanja najmilija,
pjeva' u jezik tvoj rođeni,
u kî željeh pjevat i ja;

er ga oćutjeh ke je moći
i dokle se slavno uspeo,
da ga neće vik primoći
rimski Tever, grčki Alfeo.

Riječi jakos i hitrinu

izgovornu stah u njemu
za dat svjetlos, otet tminu
besjedenju najdubljemu.

Toli 'e sladak za njim pjeti
ljepos kâ ti duh zarobi,
da riječ slavic može izrijeti,
njim svo'u ljubav spovjedo bi.

A kad bojni vapaj diže
i viteze slavit hrli,
regbi trublja da podžiže
srca ognjena na boj vrli.

On u špotah neizrečene
miline se dikom gizda,
a u hvalah proslavjene
ljudi uznosi više od zvizda.

Viđ poslednja u vremena
od jezika segaj diku,
koliko je uzvišena
u tvom samom Dubrovniku.

Gled' onamo, s kraja od svita
gdi od leške rođen krvi
gre pun znanja glasovita
Kokanovski pjesnik prvi;

na njegova pjenja uredna
mrazni sjever tijek ustavi
i željezna zvijezda ledna
užeže se u ljubavi.

A ovamo uistinu
spijevaoci svijetli odviše
dalmatinsku pokrajinu
svu lovorim nasadiše.

Prije bih plame rajskih dvora,
voće u jesen, klasje obliti,
prije bih mogo vale od mora,
zrake od sunca pribrojiti,
neg izbrojit sve poreda
mudroznance i pjesnike
kijem slovinska cti besjeda
i cavtjet će slavno uvike.

Stan gvozdeni boga od boja,
zimnjom maglom Vitoš tmasti
i Marica rijeka, koja
s Orfeovijeh suza uzrasti,
granice su njoj istočne
i nje tijeku svrhe nije,
dok hrvatska Drava počne
a val svrši od Adrije.

Ruke otole svo'e slobodne
raskriljena izvan mjere
prika kranjske zemlje plodne

i planina čeških stere.

Njoj litvanska strana i leška,
njoj strijeljoci Crnorusi,
njoj moškovska vlas viteška
u jednu se kitu uzbusi.

Nju govore tamni i blijedi
samoživstva sred njihova
pustolovni Samojedi
i ledena Zemlja Nova.

Pače Europi pleći obrati
za gospodit priko Azije,
kada sjede stolovati
sred kineske Sjeverije.

Tatarina njom prijetiti
državami, kijeh blizu je,
Persijanin uzmnožiti
s Hvalinskoga mora čuje.

Ona opstrta mnoštvom vrijednim
svo'e stupaje s mnogom hvalom
adrijanskijem, crnijem, lednim
i njemačkijem pere valom.

Iz po svijeta, ke ona vlada,
valovito odsvudijere
put istoka, put zapada
mora od rijeka svoj put tjere:

Oder žitni, plodna Sava,
mrazna Raba, Neper vrli,
Visla ohola, bojna Drava,
crna Tana, Dunaj hrli.

Zato u ove glas besjede,
tač prostrane i hvaljene,
da tve se ime više uzvede,
pjevat uzmi mješte mene.

Uzmnožit ćeš čas i diku
razložitoj u zamjeni:
ti rođenom tvom jeziku,
tebi jezik tvoj rođeni.

A nadasve poj ljuveno,
er je i moj plam suze lijevo,
kî, da mi je dopušteno,
ah kô željno još bih pjevo!

A zla krunu truda tvoga
steć ćeš dragu tvu Ljubicu,
usred plama razbludnoga
užeženu ljubovnicu."

Ištom ove riječi izusti,
a vidje se tajčas meni
da se sasvijem u me upusti,
kî š njim bješe, bog ljuveni.

Planuh ognja pun razbludna

i čuh da se uokoli
po mom srcu njeka čudna
skrovna u plamu sladost proli;
ter mi u svijesti učini se
da uzbuknu sve veselje
i da mi se penju i vise
više od sebe misli i želje.

Mnjah da pjesnik rimski othodi,
a za njime po sve kraje
žuber pticâ da pri vodi
sred lovorna gaja ostaje,
ke pjevahu mu diklicu
gorske vile pod imenom,
a vesela ona u licu
pod uresnom staše sjenom.

Tuj puštajuć posmijeh blagi
reče meni mâ gospoja:
"Osvijesti se, moj pridragi,
i pjevaj me - ja sam tvoja!"

Osvijestih se, nu vidjeti
nejmah ino već uza me
neg s požudom za nju pjete
uzmnožene misli i plame.

POSILA SLIKU SVOJU GOSPODI

Pokli danas tvu sunčanu
nije mi dano vidjet diku,
pošiljem ti mu priliku,
hitrom rukom ispisanu.

Mrtva je ona, nu je trijebi
da je primiš mjesto u moje,
pokli i ja, mâ gospoje,
mrtav živem samo u tebi.

Nu se uresu molim tvomu
da joj celov ne dopusti,
nek med rajski tvojijeh usti
ne zavidim meni istomu.

Brzo doć ću, nek drazijeme
sinem, dušo, tvo'im zracima
i celovim neizbrojnima
izgubljeno platim vrijeme.

Utoliko slike od moje
čin' što hoćeš u nescjeni;
samo reci: "Moj ljubjeni
podložan mi ovako je."

Hoć li i vidjet čuda koja
nije vidjelo sunce prije,

čijem mâ slika pri tebi je,
a s tobom je duša moja?

Sliku s dušom htjeđ sastati,
i viđ čudnu stvar dovika,
gdi će oživjet mâ prilika,
a nje slika ja ću ostati.

GOSPOĐI NADALEKO

Otkad me je ostavila
prigizdava tvâ ljepota,
živem tužan bez života
i bez duše, dušo mila.

Ginem, sahnem, gasnem, blidim
ranjen tugam bezbrojnijeme,
misleć kad će doći vrijeme,
mâ Ljubice, da te vidim.

I razmišljam da jednako
nije bitje moje i tvoje:
ja umiram, o gospoje,
a ti uživaš dobro svako.

Ti uživaš u radosti
vode, dubja i zeleni,
a ja kunem, vajmeh meni,
me nezgode, me žalosti
ke mi skrovna sumnja uzroči,
jesam li ti u milosti
al' sam dalek tvôj ljeposti
tako od srca kako od oči.

Ah da mogu krila od ptice
po ljuvenom čudu steći
za u tebe doć leteći,
uzdisana mâ božice!

Nu pokli mi po naravi
nije to dano, moj pokoju,
posilam ti dušu moju
na krilijeh od ljubavi.

SLICI SVOJOJ U RUCI GOSPOĐE

O čestita sliko moja,
puna sreće neizrečene,
tebe lijepa mâ gospoja
hoće uza se, neće mene.

Tebe uza se mrtvu uživa,
er sam mrzeć ja nje dicit;
neće s sobom mene živa
negli u mrtvoj mrtva slici.

Znam, smrt koju ona žudi;
tijem na cvile me skončane
neće slatkoj u razbludi
nje ljepota da se gane.

A ja dalek nje uresa
mrem želeći da mi sine
sličan suncu od nebesa
zrak ljeposti nje jedine.

Ah da s tobom mogu ikako,
mâ se sliko, promijeniti
i uzdržan i ja tako
nje pribijelom rukom biti!

u smrtnoj bi meni mucu
vratila se duša živa,
kad bih bio u onoj ruci
u kôj život moj pribiva.

ZGODA LJUVENA

Trudnom svijetu noć na lice
vrgla bješe sjenu blidu,
da od ljuvezni potajnice
na svoj tančac zvijezde izidu.

Ja Ljubicu kon nje dvora
u zabitnoj čekah strani,
kad nje umjesto zgar s prozora
bi mi dodan lis pisani.

Mrem od želje za prije znati
što mi piše mâ jedina,
nu môj želji svrhu imati
nenavidna brani tmina.

Nije pomoći: iza gora
jasni mjesec još ne istječe,
svijeće rajskih od prostora
zvijezde mi su prem daleče.

A želja me nuka i blazni
tač, da skrovna draga slova
proštio bih bez bojazni
na plamenu od trjeskova.

Ali u cvijetju i u travi
srećnom zgodom meni tada
krilata se zvijerca objavi
sprijed zlaćena, svijetla ozada.

Ulovih je i nad svime
taj lov držah draži od zlata,
ter njim svijetlit nauči me
moja ljubav domišljata.

K pismu 'e prinijeh i po njemu

pomno vodeć plam krilati,
na tem zraku živućemu
sve razvidjeh što ht'jah znati.

Ah da ti je uvijek hvala,
o svijetnjače prigizdavi,
od livada zvijezdo mala,
drobna iskro od ljubavi.

Ne mogu te neg hvaliti,
lijepa zvijerce, harnom pjesni,
čijem dostoja pomoć biti
nepokojnoj mōj ljuvezni.

Urešenje ne priprosto
ti si od ljeta po naravi,
dijelak sunca za njim osto
za razgovor cvijetju i travi.

Prid tvo'em zlatom zlato krije
i sobom se zlato srami,
tvoj plam zlatnoj u tebi je
kô u prstenu dragi kami.

Od zemlje si ti zenica,
dan kî leti sjemo i tamo,
slika mudrijeh djevojčica
ke se u noći kažu samo.

Sveđ kušala cijec dobre
dragu rados, zvijerce draga:
mednom rosom došlo te
milo nebo, zemlja blaga!

RAKLICI KOJA JE SUMNJILA BIT LJUBJENA

Tvomu u licu skupljeno je
blago obilno svijeh razbluda,
nu ti nijesi dobro moje,
u kom žive mâ požuda.

Gizdava si, Rakle, i mila,
ali srcu mom zamani,
ke Ljubica, rajska vila,
u slatkomu ropstvu hrani.

Ah zamani prsi od lijera,
usta od ruže kažeš meni,
zaman jasna tvâ zamjera
otvora mi dan ljuveni.

Pazeć ljepos tvomu u licu
indje obraćam misli moje
i razmišljam mu Ljubicu
i nje ljepos ljepšu od tvoje.

U tebi se naresiva
obraz cvijetjem, zvijezdam oči:

u nje čelo zorom siva,
pogled suncem od istoči.

Na nje ustijeh život pravi,
u posmijehu raj se kaže,
na nje prsi ljubav stavi
što je imala slađe i draže.

Zato nemoj bit sumnjiva,
er drugoga rob sam lica:
svaku svjetlos dan dobiva,
svaku ljepos mâ diklica.

DANICI RANJENOJ OD PČELE

Gizdava vila Danica

kâ je cvijet rajskih diklica,
pristupi jednom vesela
za vidjet mladijeh roj pčela.

Tu čijem u mnogoj slobodi
mlada među nje dohodi,
rani je pčela, kâ scijeni
nje lice za cvijet ljuveni.

Udorac male te rane
smete nje dike sunčane:
uze lijer bijeli nje lica
sliku rumenijeh ružica,
a biser grozni nizzdoli
perivoj lica nje poli.

Zagorko, kâ svijet nemio
cijec neba bješe pustio,
pazeći gorke nje suze,
besjedit ovo njoj uze:

"Danice, poznaj sadara
svjetovna ljubav kô vara.

Pčelici, kâ ti vaj daje,
svjetovna ljubav slična je:
er kako pčela med hrani,
nu dava boles kad rani,
i ljubav nosi zadosti
slas malu s mnogom gorkosti.

Znaj, svaka rados od svijeta
kô ljetna zvijezda prolijeta
i po svôj taštoj naravi
za sobom žalos ostavi.

Sama je ljubav od nebi
kâ nejma boles u sebi
i sred istinijeh razbluda
dava sve slasti bez truda."

OTKRIVA LJUBAV GOSPODI

Srce moje izrijet želi
što rijet usta neće viku,
čijem tvâ rajska ljepos dijeli
oganj srcu, led jeziku.

Mnim, kad zlatnu strijel upravi
ljubav meni suprotiva,
da mâ usta platnom zavi,
kojijem oči svo'e pokriva,
neka mene prli jače
užeženje ke skrovno je
i tvoj ures ne proplače
otkrivene rane moje.

Ah mrem, i sred gorka jada,
da mâ pismom smrt se objavi,
u krv moju mastim sada
pero iz krilâ od ljubavi.

Vrijeme 'e, vajmeh, da mi uzbude
ustim ruka namjesnica
i da poznaš sve me trude,
svijetla diko svijeh diklica.

Sunčanice sunca draža,
lijepi izgled od nebesi,
ke pogledom dan se uzmaža,
ke posmijehom svijet se resi,
ti si slatka mâ gospoja,
mâ ljuvezan, mâ razbluda,
rados, miso, duša moja,
moje ufanje, mâ požuda.

Ja te vidjeh i ljepotom
tvom ugrabljen bih sam sebi;
vidjeh, umrijeh, da životom
ljepšijem živem, dušo, u tebi.

Sa svijem srcem i pameti
klanjam nebo lica tvoga;
hrli moj duh, da posveti
na tvu službu sebe istoga.

Poznam da moj plam smioni
vele prosi u tve dike,
nu božanstvo vik ne odgoni
dobrovoljne službenike.

Na mu službu ne ištem ino
negli samo tvoj se rijeti,
dvorit lice tve jedino,
prid njim život moj dospjeti.

SVI INI SPAHU LJETI U PODNE

Svi ini spahu ljeti u podne,
kad mi reče mâ gospoja:
"Hod'mo uživat sjence ugodne
domaćega perivoja."

"Hod'mo, rekoh, nu zamani
svaka sjenca bit će za me:
ne gori me zrak sunčani
neg ti, o sunce, ke si uza me."

Tuj sjedosmo gdi vode su,
ke pusteći narav plahu
u mirisnom tihu uresu
lug raskošni optjecahu.

Svi razbludni, svi veseli
razgovori naši bjehu;
ubra ona cvijetak bijeli
ter ga na me vrže u smijehu.

Uhitih joj ruku tada
veleć: "Plakat vîk meni je!
što da ufam, brače, ikada,
kad me isto cvijetje bije?"

Nu tač ruka tvâ draga je,
da udiruć blazni i travi,
i što ishodi njom zlatna je
strijel medene od ljubavi.

Da si i ubit me u odluci,
isto gvozdje, znam, nemilo
toli lijepu cvijetu u ruci
u cvijet bi se obratilo.

Tijem na milos dopusti mi,
rajski cvijete moj čestiti,
celovima neizbrojnimi
lijepoj ruci zahvaliti."

Dospjeh s slatkijem celivanjem,
ljubeći je tisućkrati;
i me srce zenu ufanjem
da za cvijetom plod ću imati.

USTI LIJEPE I LJUVENE

Usti lijepe i ljuvene,
u kojih žive srce moje,
usti slatke i medene
milostive me gospoje,
recite mi, otkle u sebi
vi toliku slas držite:
er nije naći, znam, pod nebi
slasti toli plemenite.

Zaisto rajski med tekući

prolio se zgar s nebesa,
stan priličan sebi ištući
sred vašega draga uresa.

Žarki grimiz bitju u svomu,
koralj, ures morskijeh vila,
i u zapadu sunčanomu
rumenoga plam svjetlila
i kamenak bez procjene,
kî crljenijem zrakom siva,
prid vašijema rusam vene
i svo'u ljepos poniživa.

Blijedi o busu svom ružica,
rumenijeh vas videći,
zasramljena trator lica
prid vam čezne zavideći.

Pače zaman, kad istječe,
zračna zora, dika od svita,
vas ljepotom svo'om zatječe,
er ostaje pridobita.

I ako narav dosleka je
lijep stvor rumen kî stvorila,
po njem doprijet učila je
od vašega rumenila.

Malu u krugu vas jedinom
sve ljeposti dikom kite;
vi dragosti, vi milinom
neizmjernom se ponosite.

Mnim, ljuvena majka mila
napravu iz vas vadi i diku,
kad se spravlja poč sred krila
najdražemu ljubovniku,
ter izbrani miris hrani
u koraljnom vašem sudu,
drobni biser i snježani,
rados, pokoj i razbludu,
riječi i posmijeh, kî vlas ima
u med stvorit srca od stijene,
i s prislatkijem celovima
drage uzdahe razbluđene.

Ah udesi srećni moji,
usta ugodna i žuđena,
ah živući perivoji
moga ufanja zatravljena!

Ah i unaprijed darovima
vašijem željna smirite me,
blagodaran er bit ima
tko 'e pun blagom neizmjernijeme.

LJUBAV I LJUBICA

Tako duše strijelja i mori
ma Ljubica svo'em pogledom,
tako travi srca i gori
licem, činom i besjedom:

regbi da je nerazdiona
nje s ljubavi ljepos mila, -
za rijet bolje, da se ona
istu u ljubav priobrazila.

Misli ljubav š njom ujedno,
tvori ljubav što ona tvori,
ljubav tiho, slatko i medno
govorenjem nje govori.

Resi se ona - ljubav slijedi
i resit se š njom uživa;
š njom gre ljubav, š njome sjedi,
š njom ustaje, š njom počiva.

Š njom spi ljubav i u nje krilu;
sama 'e ljubav, kad nje nije,
plače ljubav po nje cvilu,
a posmijehom nje se smije.

Kad u tancu suncem sijeva,
ljubav tanac vodi š njome;
kada začne, njoj otpijeva
ljubav pjesni nebeskome.

Ona u ljubav srca sili,
a njom ljubav duše travi;
iz nje lica ljubav strili,
ona iz luka od ljubavi.

Ona 'e ljubav po prilici,
ljubav je ona po razbludi,
i u inomu nerazlici
različni su samo u ćudi:

ljubav sa mnom sto'i združena,
a Ljubica viku neće:
blaga 'e ljubav i medena,
a Ljubica huda odveće.

SUNČANICI UGRABLJENOJ

Trud je ljubiti, trud je veći
ne ljubiti lijepo što je;
nu, što ljubiš ne moć steći,
nad sve trude trud ovo je.

Tijem, prilijepa Sunčanice,
misli u kakvu živem trudu,
gdi skroveno tvoje lice

većma uzmnaža mu požudu.

Slavic, komu po nesreći
ote porod ruka kleta,
boležljivo žubereći
oko gnijezda prazna oblijeta.

Tako i ja mjesta koja
našu ljubav svjedočiše
pun gorkoga nepokoja
optjecivam željno odviše.

I vidjet mi tad uzbude
da je u tmini strana svaka
bez sunčane tve razblude,
bez svjetlosti tvoga zraka.

Velim: "Odi ja razgledah
najprije ures nje gizdavi;
odi željeh, sumnjih, predah
vas užežen u ljubavi.

Vjernom rukom svo'om zaplati
odi želje ke me more,
odi š njom se stah mnokrati
na ljuvene razgovore.

Od priblage me gospoje
odi primih celov prvi,
odi ognjeno srce moje
njoj zapisah mojom krvi.

Mjesta su ista; nu nje lice
nije da tužnom otkrila bi;
gdje si, ah slatka Sunčanice,
a tko mi te, dušo, ugrabi?

Nek ja, odlučen ne živjeti,
tebe skrovne kroz nemire
samo gledam u pameti
i studene grlim mire."

SUPROĆ NENAVIDNIKU

Toli tebe me veselje
ucviliti može i smesti
i najveće tve su želje
radovat se môm bolesti?

O nakazni prem žestoka
kâ vas pako s sobom vodiš,
ter se boliš, pokli uzroka
od bolesti ne nahodiš.

Ruže od grada, ja sam obro
kroz čestitos svakčas veću
veselit se za me dobro,
veselit se za tvu smeću;

er dvostruku rados primam
s tve bolesti kâ tašta je:
jednu, koju po meni imam,
drugu, ku mi tvoj plač daje.

I tvâ duša zavidnica,
er s me sreće plakat uze,
molim nebo da joj s lica
vik ne ukloni plače i suze.

Bez pomoći tužan bio,
pali u vjetar tvoji uzdasí,
nitkomu se ne vidio
u tvôj tuzi tužan da sí.

I ako tkogod pozno tvoje
jade, tužbe i pečali,
reko: "Sve to himbeno je
za privarit tko te žali."

Plako mrtva, tkoga ljubiš,
plako krvim vrijeme u svako,
plako, dokle oči izgubiš,
a i bez oči srcem plako.

Plako tvojijeh, plako tebe,
plako u dobru najvećemu,
plako još i bez potrebe,
plako i ne zno plačeš čemu.

Tvojom tugom u môj sreći
sveđ se grizo srcu u tvomu
i svakomu zavideći
nezaviđen bio nitkomu.

SVJET PRIJATELJU NETRPEČU

Kad što o tebi progovori
gradska zloba, ter te uvrijedi;
i u djelu i u besjedi
skočiš jakno zmaj u gori.

Nu tijem ne greš kud hoditi
mudroj svijesti običaj je,
er osveta najveća je
zlobne riječi pogrditi.

Ne da' uzroka, pak se diči
da imaš vele zlohotnika,
er je mudru čas velika
da se od zlobnijeh zloban liči.

U kreposti živjet rádi,
a na stvari smijej se ostale
nije pod suncem veće hvale
neg bit mrzeć zloj čeljadi.

CVIJET NA DAR POSLAN OD GOSPOJE

Cvijet kî slično na me vaje
sad mi ljepos tvâ posila,
ah, ne scijenim da zemlja je
na običajnu porodila.

Njega suzam mo'im polita
mješte rose zemlja stvori;
njega, zoro ti čestita,
zrakom tvojijem oči otvori.

Ja ga primam, kô tvojemu
slična uresu, o gospoje,
i razgledam željno u njemu
procvjetale sreće moje.

A za uzdarje, cvijetno bitje,
vik uresu slutim tvomu
da neumrlo cti prolitje
na tvom licu prilijepomu.

LJUBICA SUNCU SLIČNA

Iz istoči razvedrene
posilaše jutro bijelo
tihe vjetre razbluđene
budit cvijetje priveselo,

kad ja, želeć tvoje lice
i razgovor tvoj medeni,
ugledah te, mâ božice,
gdje ishodiš suproč meni.

Nu ne ispuni s hude česti
požuda se mâ velika;
privari je u nesvijesti
tve ljeposti lijepa slika:

upoznah se, dobro moje,
u prisvijetlo sunce od nebi,
iz istočnih strana koje
ishodaše slično tebi.

SMIJEŠAN RAZGOVOR

U zelenoj sjedah sjeni,
kôj se okolo vir izvija,
kad Miljena dođe k meni,
od svijeh vila najstarija,

i reče mi: "Žudim sada
čut tvâ mudros što me svjeti,
pokli mislim Zorka mlada
za dragoga vojna uzeti.

Zaludu je gora gusta,
kad bez ploda, znaj, boravi;
bez pritke je loza pusta,
pusta 'e vila bez ljubavi.

Ni se sramim, mladijeh ljeta
što moj ures nejma u sebi:
star je mjesec, dika od svijeta,
staro 'e sunce, čas od nebi.

Prizrivati ja počinam
i prihodi doba moje,
nu se kućam i baštinam
a ne ženam ljeta broje.

Pogled ima vila svaka
svako u doba drag i mio,
i stare smo ljepše paka,
kad je ures naš sazrio.

Milo 'e vidjet kad najprije
sja na dubu cvijetje bijelo,
nu je vele gizdavije
ubirati voće zrelo.

I zemlja je stara mati,
nu ne gubi težijem scjenu,
i lijepo je nju gledati
s mladijem ljetom sadruženu.

Strmi potok gnusna tijeka
malo dana prije se rodi,
a pribistrijem davnja rijeka
priko polja stupom hodi.

Gvozdje, koje licu u svomu
tamni mrakom nemilijeme,
grabi svjetlos srebru istomu,
kad ga izliže dugo vrijeme.

Staros resi a ne hara
lijepu diklu; ali opeta
nijasam, vjeruj, tako stara,
er još nejmam peset ljeta."

Još veljaše, Ljubdrag kada,
kî se nađe tuj po sreći,
nerazbora i nesklada
bijesne vile ne trpeći,

nasmija se, pak trikrati
krivo 'e pazeć i opako
u rasrdžbu smijeh obrati
ter se osjeknu na nju ovako:

"Gled' izjedi, kâ združiti
s pastijerom se mladijem ima,

da celove vavoliti
ustim bude bezubnima!

Od svijeta se svrha čeka
jur prispjela u naravi,
kada staros kukurijeka
zanesena u ljubavi;

er tko neće rijet pravedno
da 'e sva narav u neredu,
videć s ljetom zimu ujedno
a s mladićom diklu sijedu,
snijeg od prama, prsi od leda
gdi plamena trpe silu
i noć sjedi tamna i blijeda
nedorasla sunca u krilu?"

Reče ovako, a Miljena
Ljubdragove čujuć riječi,
jak lavica ubodena
na njega se ljuto izbeći,
govoreći: "Nije potrebe
da se ozivam ludos na tu:
hoću Zorka, neću tebe,
još da sivaš vas u zlatu."

Hitru stavnos tad u lice
dozva pastijer vuhoviti,
k zemlji obrati svo'e zenice
i sta dvorno besjediti:

"Ah smiluj se i prosti mi,
o nakazni od ljepote,
i u dobro, gospo, primi
što proć tebi rijeh nehote.

A odsad ću ti u spijevanju
hvalit ljepos, kud god stupi,
i činit ću da se na nju
kô na čudo vas svijet kupi.

Tebi narav pribogata
rad ljuvezni poda i scjene
prame od srebra, lice od zlata,
oči rusam nakitjene;

ravne prsi, usta bijela,
čvrste bedre na te stavi;
luk je tijelo, nos je strijela,
pogled čemer od ljubavi.

Pače 'e čudna stvar veoma
tvo'ih naprava da s pomoći
kako sunce sivaš doma -
jutrom zračna, bijeda u noći.

Tijem s tolike tve svjetlosti,
kâ mi poraz i smrt prijeti,
ja ne mogu tve ljeposti
smislit, gospo, ni vidjeti.

I ako svakom ljubovniku
opći ljubav svijes zanijeti,
tko god ljubi tvoju diku
potpuno je van pameti."

Tako izreče, a ja u smijehu,
taj razgovor, da ne izgine,
vas udjeljah na pospjehu
ovdi stare vrh česvine.

LJUBICA SRAMEŽLJIVA

O Ljubice, s tvoga srama
moja ljubav uzrastjet će,
ako moga vlas od plama
uzrastjeti može veće.

Sram je u vilah rajska dika,
od kreposti zraka mila,
plemenita draga slika
sunčanoga rumenila.

Ali u srcu dikle mlade
kad se združi sram s ljubavi,
dvakrat svoju ljepos tade
ljubovniku ljepšu objavi.

Vid u jutro zornu rusu
prije neg vas svoj cvijet otvori:
gizda se ona na svom busu,
svaki za njom pastijer gori.

Taka 'e mlada djevojčica,
kad još želju sramom krije,
cavti i zrakom svoga lica
sja nad zorom rumenije.

Ah nije sile kâ dobiva
i podlaga duše i plijeni
koli ljubav sramežljiva
i djevički stid ljuveni.

Ah nije naći stvari draže
neg diklica u razbludi
kad pomalo ljubav kaže,
da ljubovnik većma 'e žudi.

Zato izdišem od sladosti,
kad moj dražiš plam skroviti,
kad mi ne daš tve milosti,
nu je puštaš ugrabiti;

kada na me pogledati
uzme ljepos tvâ medeno,
pak na zemlju lice obrati
stidnijem cvijetima nakićeno:
kad se ukaže puna smeće,

posmjehne se skrovno opeta;
kada hoće, kô da neće,
i celove bježeć sreta;

kad kî žudim dar najveći,
ustegnutoj u radosti
braniš dajuć, daš braneći
s blagodarom lakomosti.

Er znaj, ona vil na sviti
dostojna je da 'e svak dvori
kâ te lasno ne zasiti,
kâ te dugo prem ne izmori.

POPIJEVKA VIŠE SMRTI MARKA KRALJEVIĆA

Kralj Vukašin vojsku kupi
i pjeneze svud rasipa - davori, davori!
naređujuć svak da stupi
rvat cara Muzaipa,

koji u staro Drenopolje,
gdi ga donije čes neprava,
bješe uzdigô svo'e pristolje
vrh krstjanskih mrtvijen glava.

Ištom se je zaletjela
bojna slava navjesnica
priko raškijeh plodnijeh sela
i bugarskijeh vrh granica,

eto odasvud vitezovi
teku bojnoj u odluci;
svijem u licu sto'e trjeskovi
a viteška slava u ruci:

pale očima kud stupaju,
š njima 'e vidjet bojna srića,
a prid sobom glavu imaju
slavna Marka Kraljevića.

Ta vojnica sva ohola
za vojvodom takijem grede,
kô da jata od sokolâ
orla siva na boj slijede.

Svijem na pasu sablja 'e jaka,
stoje kopja sred desnice,
a vrh kape od junaka
trepte vite perjanice.

Svi ujedno jezdeć tako
u Kosovo htješe priti,
gdi družini poče ovako
junak Marko besjediti:

"Davori mi, družbo mila,
ku bog svijetu za čas stvori,

koju nikad turska sila
svo'u pod oblas ne obori!

Videć vaša srca jaka,
da su Turci zma'i krilati,
s takom kitom od junakâ
smio bih ih zatjecati.

Da se prava vjera osveti
slijedite me svi smioni,
da Muzaip car prokleti
pod mu sablju vrat prikloni;
da izbavim ja najprvi
teška iz ropstva kraj bugarski,
kad u blatu crne krvi
utopi se mjesec carski.

Ne uzmičite u sretanju,
it naprijeda svaki trudi
i vašemu vojevanju
mâ desnica za izgled budi.

Dobitje se snagom sreća,
slava 'e stavnoj u odluci,
er junačtvo srpskijeh četa
nije u nogah negli u ruci."

Ištom bješe ovo izrekô
slavni Marko svôj družini,
ču se bućat nadaleko
turska vojska po planini.

Cijeć strašnoga njih žamora,
kî činjahu na boj hrli,
stresaše se polje i gora,
jakno vihar kad zaprli.

Kad vidješe Turci kleti
spravne srpske vojničare,
ne mogoše odoljeti
srcu ognjenom da ne udare.

Sva ravnina tad izginu
među njimi bješe koja,
i od polja svu širinu
prikri odasvud plam od boja.

Njeko ubija, siječe i tlači,
njeko uzmiče prešno u strahu;
oblak strijele, munje mači,
grom udorci slikovahu.

Marko bojnoj u slobodi
zbode prvi konja vrana
ter u prsi kopjem zgodi
Arnauta Sulimana.

Nu se udorac ne ustavi,
istijem hukom ter naprijeda
protječući šip krvavi
još nabode i Mehmeda.

On Mustafu sreza preče
priko pasa u dva dijela,
a do sedla tja rasiječe
Husaina s vrha od čela.

Ali sve što veće kolje
snažne Turke vitezove,
suproč njemu sved na polje
pridohode čete nove.

Sva družba mu pobjena je
i svo'om krvi polje omasti,
a tko žive huka da je
pod otmanskom sužan vlasti.

S cijelom vojskom sâm boj bije
junak Marko nedobiti
ter ustupa gora gdi je,
da liticom pleći štiti.

Utoliko brz odveće
snagom ruke svo'e krvave
ori, krši, siječe, meće
sablje, kopja, ruke i glave.

Nu leteći po dubravi
potaknu se konj mu odzgara
ter u hridnoj jami ostavi
svoga strena gospodara.

Tač hrabreni Marko pade,
kijem se imenom još svijet stresa,
turske od sile ne nikade
neg pridobit od udesa.

Ah da plata tvâ ne izgine
sred neumrljih vječnijeh strana,
diko naše pokrajine,
svijem jezicim pripijevana!

LJUVENO UŽIVANJE

Ah još sumnjim je li istina
da celivam tvoje lice,
o pridraga, o jedina,
o sunčana Sunčanice,
i da moga posred krila
sad uživam ljepos tvoju,
o me duše dušo mila,
o žuđeni moj pokoju!

tač er mnokrat noć opaka
snom privari me požude:
tebe grlih, nađoh paka
samu sjenu od razblude.

Nu i sad ako san me vara,

ah molim te, sne veseli,
ovolicijeh sred dobara
od mene se vik ne odijeli.

Nije san ovo, sjena nije:
tičem, vidim, znam očito
da sad meni na ruci je
moje sunce pričestito.

Ovo 'e lice ke s pogleda
stavi krila môj požudi;
ovo su one usti od meda
gdi se u ružah ljubav bludi.

Ovo su one prsi od snijega,
voće od rajskih perivoja:
ovo 'e ljepos tijela onega
u kom žive duša moja.

Ah prilijepijeh vila kruno,
ah pribлага mâ gospoje,
ah mo'i trudi, ah potpuno
zaplaćene suze moje!

Jak košuta utruđena
željna vode vira živa
tebe želja moja ognjena
hlepi uživat, čijem te uživa.

Sve što uživam nije mi dosti,
iza slasti slas mi 'e draža:
ista obilnos tvo'ih milosti
veći u meni plam uzmaža.

Tijem kô brštan stup kameni
grli a trava zemlju svoju,
kako loza dub zeleni,
kako ljubdrag tanku hvoju,
grlimo se, mâ gospođe,
ljubimo se, ah jaoh meni,
dokle od slasti iz nas pođe
u celovijeh duh blaženi.

Ah ke dare od pokoja
vrh mene bi čes prosula,
sad ovako kad bi moja
duša uzdišuć izdahnula!

A i čuđim se kako mi je
dopušteno još živjeti,
kad umrljem dano nije
uzit u raj, a ne umrijeti.

OSVJETLJAVA SE GOSPOĐI ŠPOTNO

Znam da vile tko ne slidi
kô božice sišle s nebi,

ili srce ima od hridi
ili srca nejma u sebi.

Nu za slijedit diklu jednu
pogrditi sve ostale,
nije pristojno srcu vrijednu,
ke za željom gine od hvale.

Tad se vrijedno srce u nami
i veliko može riti,
kad mnozijema gospođami
podobno je za stan biti.

Pak me riječi što razlože
vrh očite stvari od svita?
Loza, gdi god doprijet može,
svakoga se dubja hita.

Eto žedan lav po lugu
sveđ ne hrli k istoj vodi;
eto mjesec za svo'u drugu
jednu zvijezdu vik ne izvodi.

Vele rijeka teče u more,
nebo mnozijem svoj zrak dili
i celiva na istok zore
vele cvijetja vjetric mili.

Zato čemu, mâ Ljubice,
za krivinu bro'iš veliku,
er gizdave Sunčanice
pored s tvojom slijedim diku?

Ti si draga, draga je ona,
ona 'e lijepa, lijepa ti si;
tijem nije ljubav mâ razdiona -
u njoj draga ti meni si.

Kad nju grlim, mâ gospoje,
na te miso moja leti;
kad celivam usti tvoje,
ona mi je na pameti.

Ter vi, rajske dvije diklice,
stučene ste môm ljubavi
kô u vijencu dvije ružice
zlatna žica ke sastavi.

Obje ljubim naponase,
kô da jednu ljubim samu,
i mâ mlados razgara se
u jednakom s obje plamu.

Ah krivi me, dušo, onada
kad ti budem posred krila,
ako uspoznaš da me ikada
ina dikla zatravila.

LJUBOVNIK UCVILJEN GOSPOĐI

Pričica je od pjesnikâ,
njeki osuđen rad krivine
čudnu muku da dovika
sred pakljene ćuti tmine.

On pun jada neumrla
gladom, žeđom skončava se,
premda u vodi jes do grla
s punijem dubom voća uza se:
pokli željne pun odluke
vodu i voće netom tegne,
njemu iz usta, njemu iz ruke
gine voće, vir pobjegne.

Ta pričica kaže svima
da 'e pakljeni trud gledati
sve što žudiš prid očima,
a pak ne moć uživati.

Da promisli, po razlogu
koji u meni ćutim pako,
gdi te unaprijed gledat mogu,
ali uživat ne nikako!

I ako, brače, još u tebi
prednji plami živu i gore,
mnim da poznaš i po tebi
istine ove me govore.

Trudno 'e ljubiti na ovom sviti
a ne ufat dni vesele,
nu bit ljubjen i ljubiti
bez ufanja, trudnje 'e vele.

Tijem er ginu jur mâ ljeta,
ah za milos jednom samo
išti način da se opeta,
prije neg umrem, uživamo.

Nemoj scijenit da ištem sada
steć od dike tve čestite
sve što stekoh ja nekada,
o mâ lijepa, služeći te.

Sad ma želja sva je inako,
nijesam ohô kak' i prije:
za smirit me tužna ovako
jedan celov zadosti je.

Piso bih ti još naprijeda
kô me boles mući i hara,
ali gorki plač mi ne da
kî na knjigu pada ozgara.

TUŽBA LJUVENA

Čujte, hridi kamenite,
pod kijem glasim tužbe moje,
i za milos proplačite
na me gorke nepokoje.

Eto, vajmeh, privari me
svo'om blagosti ljubav prika
i nesrećnijem učini me
moja sreća prem velika.

Dvije diklice maloprije
u veselju ljubjen ljubih;
sad er ljubih objedvije,
obje uvrijedih, obje izgubih.

Jedna o drugoj čim ne znaše
i scijenjaše mâ bit sama,
n'jednu milos ne branjaše
mo'im ljuvenijem požudama;
sad u gnjijevu obje mnogu
utječu me rasrčene
ili, uteći kad ne mogu,
odvrnjuju lice od mene.

Kad se jednoj smjerno molim,
ona, ognjena na me u licu,
besjedam se prijeći oholim
veleć: "Dvori Sunčanicu!"

A kad rane me skrovene
drugoj kažem, nije nač lijeka,
er mi veli: "Pođ' od mene!
Ljubica te tvoja čeka."

Tako da moj dan ljuveni,
kî od dva sunca svjetlos ima,
osta obujmjen smrtnom sjeni
i tamnostim pakljenima.

Ostah kako dub od gore
zlo nasrnut dvijem vjetrima,
dokle god ga na tle obore
i potlače među njima.

I zaisto bi jad nemio
tužni život moj prisjeko,
gdi sam u čas izgubio
što sam s trudom našo i steko,
da me jošte u životu
ne uzdrži samo ufanje
da će ganut njih ljepotu
nepristavno me skončanje.

LJUBOVNIK RASRČENI

Sramovat se meni 'e sila
što te ljubih verno dosti,
o nakazni bez milosti,
o prikore svijeh od vila.

Ja te uvrijedih (rijet ću istinu),
nu grijeh plakah dugo vrijeme
i s suzama neizmjernijeme
prosih milos na krivinu.

Zasve oholu, ja te ljubih,
da ti udvorim pomnju stavih,
za steć tebe mene ostavih,
za nač tebe mene izgubih.

Ali ti se ne smilova,
neg tve lice kriješ meni,
lice u kom se još rumeni
biljeg mojijeh od celova.

Prem se oholas tvâ ponosi
svo'om ljepotom, bivši očito
za oholit se razložito
da se vele hoće i prosi.

A tvoj ures nije te vlasti,
da božica njim se činiš,
er što lijepom tebe sciniš,
gubiš scjenu s oholasti.

Tijem ja nijesam vik ljubio
ljepos nego ljubav tvoju, -
za rijet bolje štetu moju
i moj poraz, kî sam htio.

A i sa mnom si ti hinila,
znam, po tvojoj nestavnosti;
ah pod cvijetjem tvo'ih milosti
smrtna zmija skrovna 'e bila.

Zato od tebe grem nazada,
er plam drugi mâ 'e zahvala;
s istijem mirom i ti ostala,
s kijem ja smeten bježim sada.

Nijesi, nijesi već za mene,
o nevjerno srce od hridi!
mâ ljuvezan vile slidi,
ne lavice nesmiljene.

SREĆNA PRIGODA

Riječ je stara, da na nebi
nije stvorca vlašitoga,
slično bilo najveće bi
klanjat vrijeme mješte boga;
er je uzrok svakoj sreći

vrijeme, zasve da 'e bjeguće,
i sve s sobom donoseći
rijet se može svemoguće.

Ali sudom on mojime
nije za častit vrh otara,
pokli s sobom nosi vrime
veće tuga neg dobara.

Mâ božica ti bi sama
u veselju tada bila,
o obilna svijem srećama,
o prigodo draga i mila,
zgodo svijetla, zgodo slavna,
zgodo, časti mâ dovika,
zoro od sreće nepristavna,
sunce slijepijeh ljubovnika.

Ti si vrata, ti stražnica
od kraljice česti u dvoru,
ti si zvijezda provodica
po ljuvenom gorkom moru.

Ah ku neće čes imati
tko te umije kroz svijes znanu
ustrpljeno pričekati
i prigrlit pričekanu!

Ah kolikrat, kad najmanje
ufo sam se, put mi otvori,
da se smiri me skončanje,
da moj pako raj se stvori.

Ah kolikrat iznenade
među stražam bezbrojnimi
slatke usti dikle mlade
u čas jedan dopusti mi!

Gdi ste, o vjerni ljubovnici?
božici ovoj nos'te dare,
okrunite njoj u dici
kitnijem vijencim slavne otare.

Vi za harnos svijeh godišta
čin'te da njoj na čas leti
iz tisuću svetišta
do nebesa dim prisveti.

Ona dat vam jakos ima
u čas jedan što ljubiste,
što vi udugo i s mnogima
trudim stekli jedva biste,

čijem sve slasti u se kupi
ona i diže sve što ustraša,
er kad zgoda k vam pristupi,
samo umjejte - dikla 'e vaša!

ZORKI UVRIJEĐENOJ

Zorko lijepa, kâ dostoja
mjesto u srcu mom najviše,
s tebe žive, s tebe moja
uzdišući duša izdiše,
er pod suncem mâ najveća
ti si rados, slava i sreća.

Ah tvâ osveta zatočnica
sa mnom tužnijem mira neće,
neg iz neba tvoga lica
na me ognjenu strijel izmeće,
da me shara, sprazi, umori
trijes od trijeska teži i gori.

Evo t' padam na koljena
peruć suzam plačno lice;
osveti se, mâ ljubjena,
mâ gospođe, mâ kraljice,
kâ od mene harač uze
srce njekad, sada suze.

Osveti se, moj pokoju,
tvoju ispunit želju ustani:
momu u srcu sliku tvoju
smionom rukom smrtno rani
i udorcom jednijem veće
svrši sa mnom me nesreće.

Evo u gorkoj krivac smeći
ištem milos, mâ jedina,
ako milos može steći
neizmjerna mâ krivina;
ištem milos, mâ pridraga.
pokli ljepos sved je blaga.

Ištem milos, da me boli
jur po tvojoj svrše osvete,
kad s uzroka lijepa toli
budem život moj dospjeti,
kad tve rane momu uzbudu
grijehu plata, lijeci trudu.

Nu ako ti si, ma gizdava,
duša kojom živem samo,
znaj da duša smrt ne dava,
od ke život svi primamo;
mrtvu tijelu ona živa
vlas živuću udjeljiva.

Ako od sunca jasnu sliku
tvoja rajska ljepos hrani,
smrtnu tamnos znaj da viku
ne porađa zrak sunčani;
pače on svjetlos svijetu odi
u dohodu svom dovodi.

A i nada sve smrtne vaje,
ke dostojim s grijeha moga,
meni boles najveća je
s tvoga lica osvetnoga,
videć poraz u njem sada,
gdi mâ radost bî nekada.

Ako ti si, ma gospoje,
nebeskomu slična uresu,
ako nebu vedrom tvoje
oči lijepe prilične su,
ako ishodi zora bijela
iz istoka tvoga čela,
oblak srdžbe tve mi uzroči
groznijeh suza daž smučeni,
oštar pogled iz tvijeh oči
vedra iz neba trijes je meni,
a iz čela se tvoga otvora
meni tamnos, družijem zora.

Ah što velim? zora i meni,
lijepa moja, tve je čelo!
nu mi otle dan žuđeni
ne sja i sunce me veselo;
a i da sine, plač mi brani
moć uživat zrak sunčani.

Zora 'e meni, nu ne zora
kâ slavicim zvana ustaje,
kâ iz rajskih hodeć dvora
navjesnica sunčana je
prosipajuć svoga iz krila
plodne rose, cvijetja mila;

zora 'e kâ se često oglasi
kroz cvijeljenje moje ljuto;
nje su vjetric moji uzdasi,
cvijetje ufanje, nu svenuto,
rosa moj plać, kijem se goje
uzrastjele tuge moje.

Tijem, mâ Zorko, ne naprijeda!
neg žalosnom krivcu prosti
kî svoj teški grijeh spovijeda
prid pristoljem tve ljeposti;
prosti i na moj grijeh prihudi
veća od grijeha milos budi!

ANDRIJI ČUBRANOVIĆU, SPJEVAOCU OD JEĐUPKE, NADGROBNICA

Odi odluči udes vrlo
Čubranovo tijelo unijeti:

nu glasovit duh neumrli,
smrt plešući, tijelo osveti.

Čim Jeđupku toli uresi,
vlasti istakmi božanstvene,
er sâm može bog s nebesi
stvari uzvisit potištene.

I ako ga pjesni koje
dosle mrtva ne hvališe,
njega hvale pjesni svoje,
nad kijem hvale nije nač više.

VJERNOS U LJUBAVI

"Ah živio nadaleko
od ljuvenijeh svijeh dobara
tko god vjernos tlači prijeko
i gizdave dikle vara",

veljah i još bjeh spravio
rijet proć varkam od ljubavi,
kad ljubjenju vješ Radmio
ovijem svjetim riječ mi ustavi:

"Nije prikorno ljubovniku
izrijet štogod proć istini,
kad vilinju ište diku,
kako može, da prihini,
er je svaka vil razlika
i himbena srcu u svomu,
a naravni zakon vika:

""Ne bud' vjeran nevjernomu!""

Lažu one i mnokrati
(što je gore) bez potrebe,
samo za nas ubijati
a priprodat draže sebe.

Kad što prosiš, tajčas na to
sada stražu materinu,
sad susjestvo domišljato,
sad iznađe ku laž inu:

da joj bratja blizu leže,
da joj nije moć se ukrasti,
da te ljubi, nu je usteže
glas kî usto je proć nje časti.

Kad ne nađe što za rijeti,
svadit će se tisućkrati,
ku krivinu navrće ti,
što obeća za ne dati.

U riječ jednu - po naravi
mogući se glase i scijene
vepri zubim, noktım lavi,

zm'je čemerom, varkam žene.

Bud' ti vjeran vrh inoga,
s prijateljom vik ne hini,
ne privari druga tvoga
u nijednoj trgovini;
ne daj riječi doć na manje
ni na sudu ni na zboru,
za sramotu drž' varanje
svako u mudru razgovoru;
čin' s tve himbe da nikada
čas nitkomu ne pogine,
nemoj smetat mir od grada
s tvoje varke i hitrine,
pak bez straha i obzira
ljubeć varaj svaku od žena,
er je svaka tuj nevira
i korisna i hvaljena.

Znaj da 'e krepos, čas i sreća,
kad ljubovnik hitro umije
ne izvršiti sve što obeća,
tajat što jes, rijet šta nije,
djelo s riječim ne ugoditi,
srce licem krit svudijera,
er nevjeran, vjeruj, biti
nevjericam nije nevjera."

Tako on reče, nu zamani,
er vjernostim bog me obdari
i ljuvenoj znam da rani
smrt je, ne lijek u privari.

Lijepih vila dragu uresu
hoću vjerno sved služiti:
još da i one nevjerne su,
ja ću uvijek vjeran biti.

SRCE IZGUBLJENO

"Jeda 'e našo tko po sreći
izgubljeno srce moje,
ke izgubih, vaj, hodeći
za stupajom me gospoje?

Za obilježu jes u njemu
malo ufanja i radosti,
straha i sumnje vele i k temu
mnogo suza i gorkosti,
a nadasve udjeljana
hitrom rukom od ljubavi
me Ljubice slika izbrana
i nje ures prigizdavi.

Znaj koristi da u njem nije,
povrati ga tijekom veselo:
sve probjeno strjelami je
i napola izgorjelo.

A na milos po razlogu
za uzdarje ću pokloniti
sve što imam, sve što mogu,
sve što umijem ja na sviti." -

Tvorah ovu ličbu u glase
vas u plaču, vas u mucu,
kad mâ lijepa prikaza se
noseć srce moje u ruci.

"Evo t' srca, ona reče,
sad što obeća, htjej mi dati." -
Dah sve što sam, a ona uteče
i srce mi, jaoh, ne vrati!

SLADOS ZAMJENITE LJUBAVI

Može li se nać ikako
toli ugodan raj ljuveni,
neg dva mlada kad jednako
živu i vjerno zaljubjeni?

Kad pastijeru vil dragomu
veli slatkoj u razbludi:
"Po ljuvenom srcu tvomu
moje srce mjeri i sudi.

Lijepa ako sam, dike od moje
ti gospodar sam se veliš:
braće, uživaj što je tvoje,
uzmi, dušo, što ti želiš."

A nju pastijer sred veselja
grleć dragoj u odluci,
odgovara: "Sva 'e mâ želja,
drag životu, tebi u ruci.

Ja posvetih po razlogu,
kô božici, samoj tebi
sve što žudim, sve što mogu,
sve što ufam ja pod nebi."

Ter njih srca nerazdiona
pokli jedan plam ustrijeli,
on što hoće, hoće i ona,
i on želi što ona želi.

U njih jedna ljubav mila,
jedan se od njih život kuša
i stanuje u dva tila
zatravljenâ jedna duša.

Nauzdano ter otkriva

jedan drugom misli svoje;
jedan s drugim razdjeljiva
sreću, rados, nepokoje.

Kad je on vidi sred nemira,
š njom jednaku boles ima
i uzdišuć njoj otira
grozne suze cjelovima.

A ona sreće sve njegove
u srdašcu gorućemu
za radosti svoje zove
i uživa željno u njemu.

Što se žudi, tuj se stječe,
što se hoće, tuj se uzima;
tuj se tvori što se izreče,
što se prosi, tuj se prima.

Pače i veće neg prositi
željni može plam vrh toga:
natječe se napuniti
slacijem darim drag dragoga.

Ovo umrli raj broji se,
gdi blaženstvo verni imaju;
tijem, Ljubice, ne čudi se,
er ću s tobom rijet se u raj.

SVJET GOSPODI

Mislim, željo slatka moja,
s koga uzroka, s koga djela
vrhu tebe majka tvoja
od mene je sumnju uzela;
a i Gojko tvoj gizdavi,
zasve ljupko da gleda me,
kaže između te ljubavi
kô da nješto sumnji na me.

Mislim da nas nije u čemu
potajnica naša izdala,
er u srcu služućemu
pomnija od časti vazda 'e mala.

Nu ne scijenim, er pomnjiva
dosle i skrovna sved' je bila,
a pak, buduć s nami kriva,
sebi bi istoj naudila.

Tijem na svrhu svu krivinu
tebi davam, o gospoje;
prosti, dušo, rijet ću istinu
a za dobro moje i tvoje.

Ti si mudra: stvari ostale
sve se od tebe hitro kriju,

nu za skriti stvari i male
htio bih te još hitriju.

Oni posmijeh ki ti uteče,
kad me gledaš, pun pokoja,
tko da vidi a ne reče
da njim veliš: "Ja sam tvoja!"

A i pogledim očitima
strijeljaš često prema meni,
kô da izletjet žudi š njima
tvoj iz tebe duh ljuveni.

Skoro od Zorka bi rečeno
meni ovako: "Stah uza te
i stavih se kô ljuveno
tvâ Ljubica gledala te."

Ah tako ti tve ljeposti,
kâ 'e sunčanom slična uresu,
nemoj drage tve milosti
da mi od štete, dušo, jesu.

Može smesti svak tko hoće
tijek ljubjenju ke je očito:
vjetar truni s dubja voće
ke pod listjem nije skrovito.

Na dan bio dođe kade,
oganj svaki gasne i blidi,
a ružica brzo opade,
kad je žarko sunce vidi.

Vil kâ ljubiti skrovno umije
srećna i časna žive viku,
er čas drugo, vjeruj, nije
negli časnom da te reku.

Plam ognjeni da bi prije
vedra iz neba došo na me,
prije u jaze najtamnije
silna zemlja proždrla me
i stratile svaku muku
u me srde prije pakljene
neg nečasna vik da u puku
ti se rečeš krocijeć mene.

Zato, brače, ako ikada
primi od mene štogod milo,
moj svjet ovi primi sada
i primjena stavi u dilo.

Za privarit tko nas gleda
i svijeh ki nas s sumnjom paze,
našu ljubav unaprijeda
krimo slikom od omraze.

Ukaži se prid svakijeme
meni odvratna, ter me bježi;
nu sve čini svoje u vrijeme
i hitrinu ne nateži,

er kad bi itko vrijedan bio
naše varke doprijet moći,
gore bi nam naudio
lijek od iste, znaj, nemoći.

Majci i Gojku huli mene,
a i nać ćeš u čem dosti,
er su, vjeruj, neizrečene
me nevolje, me slabosti.

I er me ljubiš, rijet je trijebi
da 'e sve, dušo, tva dobrota,
natječu se pokli u tebi
blagodarnos i ljepota.

Već ne gledat na me odluči,
ni me dvori riječi milom;
kad što upitam, ili muči
il' mi odgovor podaj silom.

Skri mi oči tve vesele,
skri mi lice slatko odveće;
nek izgubim, braće, vele
za ne izgubit vele veće.

A i ne hajem, mâ gospoje,
sve ostalo da se izgubi;
meni 'e dosta srce tvoje,
ke me vjerno znam da ljubi, -
srce lijepo, srce drago,
kom posvetih sve me želje,
u komu je sve me blago,
sva čestitos, sve veselje.

S ovijem dospjeh; a ti budi
pomna u što je od potrebe,
čijem ja ognjenoj u požudi
ljubim knjigu mješte tebe.

GOSPODI KOJA REČE PJESNIKU: "OSTAVI ME STAT!"

O Ljubice, po sve vrime
ku moj slijedit duh odluči,
kojoj isto, vajmeh, ime
veoma gorko ljubiti oči,
ja te ljubim proč razlogu,
a ljubiti te meni 'e sila;
ne smijem ljubiti, a ne mogu
ne ljubiti te, dušo mila.

Neć da ljubim? Nu me inako
tvoja ljepos sili i nuka,
er ljubiti te lijepu tako
sila 'e, vjeruj, a ne odluka.

Tijem rob vječni tve dragóće,

čijem već nijesam u slobodi,
ljubit ću te, er to hoće
tko u ropstvu mnom gospodi:

pače i znajuć od ljeposti
nerazdionu blagos tvoju,
na skončane me gorkosti
slijedim prosit pomoć koju.

Ah ovakoj pri potrebi
s uzdasima gorućime
svega iz srca vapim k tebi:
"Dušo, umrijeti ne pusti me!
ne pusti me, dušo, umrijeti,
zaklinam te tvôm ljeposti;
ne pusti me, jaoh živjeti
bez života tve milosti!

Prije bih mogo vjerovati
da će ribam vreti gore
a od dubrava puk krilati
prinijet svoja gnijezda u more;

da će snijegu plam unutra
a led plamu skroven biti
i u kolijeh bijela jutra
pored s suncem noć iziti, -
neg da u smrtnoj gorkoj mucu
pustit ćeš me mrijet bez lika,
ako imaš lijek u ruci
za oživit ljubovnika.

Harnos, djelo tve naravi,
dragos, narav tvâ medena,
čin' da otjera gnijjev nepravi
tvoga iz srca pridobjena.

Vrućijem molbam, ah, prida' se
i dopusti da ne izgine
tko za tobom skončava se,
verni sluga bez krivine."

ZA GUTKE

POPIJEVKA I.

Lijepa ti je gorica zelena,
a još ljepša mlada narešena:
cvijeće stoji na nje rusoj glavi
kô na licu proljetnoj dubravi;
kô na dubju trepti podrastjelo
na prsi joj voće nedozrelo;

lica joj su snijegom opsinuta
kako gruda ružicom posuta.
Na ušima i vrh grla naga
nosi čudo bisera i blaga;
mahramica zlatna po ramenu,
a što 'e pod njom, ima veću cijenu.
Ali čemu nje pram i nje čelo
sve je sitnijem prahom pobijeljelo?
jeda žudi tom napravom bijelom
ljuven oganj skriti pod pepelom?
jeda želi da je mudrom cijene,
kad joj vide prame posijedjene?
Nu nije ino, neg er hoće tako
dat na znanje ljuvenijem svakako
da će primit, tko je ljubiti bude,
plod i platu na ljuvene trude;
er se vazda nađe oganj jači
pod pepelom u vrućoj pogači,
a i njive su vazda plod plodile
ke su prvo snijegom osniježile.

POPIJEVKA II.

Čujte slijepca, gospoje,
što vam gude ter poje!
Ljubite se, ljubite,
tere dni ne gubite!
Kad vas tuge napadu,
a prami vam opadu,
kad vam zubi ispadu
a oči vam upadu,
tada ćete poznati
ter se ljuto kajati.
Nije težega belava
negli staros kašljava,
kâ se muči, i što 'e gore,
hotjela bi, a ne more.
Samu imam sad rados,
jere ljubih u mlados
i s vilama, nebore,
tance vodih do zore.
Kad sam mlados istrajo,
svak se starca ohajo,
ter na suhe me kosti
ne nahodim milosti.
Nu za svjete sej moje
dajte štogod, gospoje;

vrzite mi u torbicu
hljeba, smoka i jaspricu.

POPIJEVKA III.

Gledah vile uz jezer tekući,
ter izgubih oči gledajući.

Sada vid'te, o gizdave vile,
što ste meni jednu doradile.

Dajte darov, o gospoje, dajte,
ter nevojna slijepca ugledajte,
neka vašu ne kunem spomenu
i ne tučem kami na kamenu;

a za uzdarje ja vas ću pomoći
svakijem biljem za svake nemoći.

Naučiše me kroz nauk čestiti
još iz mlada vile ljekariti.

Tijem ako od vas kojoj crne zubi
ali oprhla koža modri i grubi,

ako kojoj lica se grešpaju
i svrh glave prami opadaju,

ako koja s unutra zledi
mršava je ter na licu blijedi,

hodi k meni, ja ću 'e izliječiti,
da će vazda mnom se pohvaliti.

Ako li je kâ dikla ljuvena
tere žudi mlada neoženjena,

umijem njeki žamor viloviti
kojijem ga će silom primamiti.

Što vam gudac pjeva, pomno čujte
ter mu peškeš, gospoje, darujte.

POPIJEVKA V.

Mlacima

O mladići ljuveni,
kî hrabreni i zeleni

šetate se okoli
kako sivi sokoli

i strijeljate svakoje
po prozorijeh gospoje, -

ah da slijepac paziti
vaš mogu ures čestiti

u gosposkoj dolami
i u mirisnijem kosami!

Ali znajte da u tomu
narešenju svijetlomu
nejma fajde za steći
što želite ljubeći.

Sve naprave i hvale
i sve dvornje zahvale
nosi vjetar, kî dune,
i gdi 'e skvike, nije vune.

Drobni pinez kad sine
pun sunčane vedrine,
razvedriva sam lice
od žudene diklice.

Tijem tko ljubiš, tvôj momi
nikad se ne oblakomi,
ako nećeš vazdakrat
dim s pogačom prismakat.

Sad hubavi mo'i mlaci,
mo'i golemi junaci,
utješite za boga
darom slijepca neboga.

OSTALE PJESNI RAZLIKE

SVIJEM DIKLAMI U PROLJETJE

Jur je cvitje,
jur prolitje
porodila čes vesela;
na krilima vjetra blaga
rados draga
livadom se zaletjela.

Cvijeticom drobnime, prilijepe diklice,
resite vaše lice;
cvijetje je dubravom, pod cvijetjem, kô zene,
gore se rumene:
nebu je istom procavtjelo
cvijetjem čelo.

Zora u cvijetju ponosita
od cvijeta vam daž prosipa;
kupite ga, družbo lipa,
ter pojući slatke u glase
okrunite zlatne vlase.

Zelen budi
u razbludi
zorne od rose dar čestiti,
trepti milo vrh od gora;

jasna zora
zelen stere, cvijetje kiti.
Tecite, hodite, seljanke gizdave,
ljuvene na zabave;
hrlite, tecite na slatke celove,
ljubav vas gdi zove.
Od ljubavi rajske cvite
podijelite

 Ljubovnicim kî vas dvore;
ljubavim im zaplatite
tuge i smeće ke ih more;
er ljubav je od ljubavi
plata istina, zaklad pravi.

 U pokoju
dragu svoju
ljuven slavic slavi sada,
kuša ljubav slatku dosti
u radosti
gora, polje, lug, livada.
Dočim je proljetje, na tance, na pjesni,
prislatke na ljuvezni
hrlite, tecite na slatke celove,
ljubav vas gdi zove.
Er brzo će svekolike
vaše dike

 dugo vrijeme potlačiti;
u čas jedan svijet se mijeni,
listje opada, venu cviti
i ledenom rukom zima
primaljetju čas otima.

LJUBAV VILE I RADMILA

Vrgoh okom u dubravu,
zamjerih krunu -
moje vile rusu glavu
cvijećica punu,
 gdje u skutu cvijetja i travi
mlada sjeđaše
i slavica u dubravi
od sna buđaše,
 veleć: "Slavju lužanine,
lijepa ptičice,
ove brijege i ravnine,
ove litice
 slatkijem glasom veseleći
danas proslavi
i izvrsno žubereći

hvali i slavi;

neka ova trava i cvijetje,
polje i zagor
rano časteć primaljetje
ćute razgovor;

neka vile s pastijerima
kon bistre vode
s vijencem rusa najljepšima
tanac izvode

i pojući skladne pjesni
dubravu ovu
na razblude i ljuvezni
bude i zovu.

Jeda uto moj Radmio,
zvijeri loveći,
na glas slatki tvoj i mio
po kojoj sreći

svoj ustavi tijek bjegući
blizu jezera,
gdi i mene, njega ištući,
ljubav dotjera, -

Ljubav koja srcu u momu
davno se zače
i kâ dava srcu istomu
rane sved jače.

A on tvrđi od mramora
za me ne haje,
nego zvijerim posred gora
slijedi stupaje;

a od mene bježi (s) strane,
kâ ću pustiti,
mjesto zvijeri inostrane
da me uhiti.

Zato, slavju, pjevaj milo
u dragoj sjeni,
jeda meni dode u krilo
pastijer ljuveni.

Ako ćeš ga među inima
pastijerim znati:
crne kô uglijen oči ima
a kosi zlati;

on je bio kô ružica
i lijer pribijeli,
a capti mu posred lica
trator veseli.

Od sto inijeh ja ovoga
jesam obrala
i davno sam srca moga
vlas mu podala.

Ako njega sad dotjera

glas tvoj čestiti,
ja ću tebi zlatom pera
sva pozlatiti,

i od bisera lijepu krunu
tebi na glavu,
moj slavicu, za potpunu
staviti slavu."

Kad čuh moju lijepu vilu
gdje me u ove
na ljuvezan dragu i milu
besjede zove,

ja se stvorih oganj živi
i pun ljubavi
na nje govor ljubežljivi
ljubovnik pravi;

riješ joj: "Evo, lijepa vilo,
kruno svijeh vila,
primi u rajsko tvoje krilo
tvoga Radmila;

želje ispuni tve ljuvene
i ti mnom vlâda'
i za slugu tvoga mene
uzmi odsada."

Kad to začu lijepa vila,
k meni dohrli
sva ljuvena, draga i mila,
ter me zagrlj.

Darovah joj vas život moj
ovi umrli,
ona meni raj i pokoj,
kad me zagrlj.

ZAHVALA JEDNE DJEVOJČICE

Podranila djevojčica
jutros prije zore,
ter rumena sva cvijetica
brala sred gore.

Vijenčac vila od bosilja
sa zlatnom žicom
i tratorka š njime dilja
spored ružicom;

uresila s vijencem vlase,
ke s pomnjom goji,
na kladenac ogleda se
kako joj stoji.

Tu je lijepa zamjerila
anđela s nebi

ter je mlada govorila
sama u sebi:

"Svijetle oči tko da gleda,
dvije Danice,
iz kojih srcu pogled ne da
prijat tužice?

Tko će uživat moja lica
bijela, rumena,
iz kojih capti sva ružica
luga zelena?

Tkomu da se drag daruje
celov od usti,
iz kojih riješca zamamljuje,
kad se izusti?

Tko će grlit bijeli moj vrat,
kî diku nosi,
niz kî stoji prosut pram zlat
od rudijeh kosi?

Tko će na mo'e bijele prsi
prignut svâ lica,
koje jesu ljepše vidjet
nego ružica?

Prije me oči izgubile
svjetlos pogleda,
nego stara iskočile
da ih on gleda!

Prije mi lice potamnilo
ružom kô zene,
neg se komu priklonilo
tko nije za mene!

Prije mojijeh mednijeh usti
riječ se izgubi,
neg neharnu da dopusti
da ih poljubi!

Prije se grlo satvorilo
mramorom kami,
neg neharnu dopustilo
grlit rukami!

Prije potamnio vas snijeg bili
od mojijeh prsi,
neg za rados komu bili
ko na njih mrzi!

Bože, stvori tvoja krepos
da ovi moj ures
hoće uživat i mu ljepos
ko dostojan jes."

JEDNOJ MLADICI TKOJA BJEŠE ZASTUPILA OBRAZ GRANICOM ČEMINA

Improvizata

Ako nebo sliku milu
kaže u sebi, kôm se gizda,
pokrivenu u svjetlilu
bijelijem cvijetjem drobnijeh zvizda,
tako neba od istoga
skroveno je ljepše opeta
lijepo nebo lica tvoga
drobnijem zvijezdam bijelijeh cvijeta.

LJUBAV CRNOČICE I VESELKA

Crnočicom za diklicom
u svoj prvi cvijet mladosti
za mlađahnom djevojčicom
mlad uzdiše željno dosti
i u ljubavi za njom gori
tako, da sveđ bez pristanka
o ljeposti nje govori
i od nemira nejma sanku.

I diklicu ranom istom
za njim ljubav jes ranila,
ter u sebi mislim istom
ovako je promislila:

"Prem istinu kad bih znala
da ljubjeni moj me žudi,
njemu bih se zapisala,
er mi 'e draži od svijeh ljudi;
i gledala ja družijeh
ne bih vrijednos ni dobrotu,
neg bih njemu svrhu svijeh
darovala mu ljepotu,
neka on je sam uživa
a bole se svi ostali,
kijeh požuda pridobiva
da bi mene moć imali." -

Ljubav, koja lasno veoma
bez ingvasta knjige piše,
miso objavi ovu objema
i istomači vele više.

Među njima tere tvrde
ljubežljive uzle sveza
i zakletvom da potvrde
čini oba od nebesa.

Sama ih može ah nemila
smrtna strijela rastaviti,
nu ne n'jedna druga sila

njih zakletve raščiniti.

I za biljeg vjekovito
među njima od ljubavi
htje da mladac cjelovito
ime slavno njoj objavi;
koji reče da Veselko
stavila mu je ime mati
i da hoće da ga tako
Crnočica bude zvati.

Rastjeli su mladi oba
u ljubavi pravoj vazda;
ma u njeko kad sta doba,
u potaji ljubav nastala.

VJERENIK OD VJERENICE KAD SE DIJELI

"Nemoj - reče - moj ljubjeni,
ništa u srcu da te smeta;
pođi zbogom, ali k meni
povrati se brzo opeta."

Ne bi to riječ ku ispusti,
neg bi ognjena slatka strila
medenijeh mi kôm iz usti
rani dušu lijepa vila.

Rekoh: "Braće, doć ću ureda;
što prije uzmoguh vratit ću se",
ali riječ mi dospjet ne da
žalos, vajmeh, plač i suze.

Nu zasve er mi žalos prika
posred usta riječ prisiječe,
s pomanjkanja od jezika
od mučanja duša izreče:

"Vratit ću se! strijela bit će
tvoja ljepos, kâ me rani,
kâ me k tebi pospješit će,
o životu moj izbrani!"

I ako mlados mâ uzima
duh i bude u životu,
od ljubavi, na krilima
doć ću uživat tvu ljepotu.

Vratit ću se morem pače
mojijeh suza k tvom uresu,
ako od uzdah vjetri, braće,
leteći me ne donesu."

PJESAN BUGARSKA

U popa Jovana
do dvije djevojke:
jedno je Janja,
drugo Ljiljana.
Vajmeh si, Janjo,
na srcu rano!
dušo Ljiljano,
žalosti moja!

I ja pođoh popa
služiti Jovana
ni radi plate
ni radi hrane,
neg radi Janje
i rad Ljiljane,
mom srcu stravljenju
priljute dvi rane.

Bijele su kô mlijeko,
rumene kô ruse
od velje ljepote
svudara čuju se.

Služih ga potpuno
za dvije godine
rad vila, za kijem
srce me gine.

Za ljubav njihovu
naprćen ja hođah,
kô mirno magare
drvima, i vodah

što god se k nam doma
nositi imalo.

Ja za njih izmijenut
srce mi 'e trčalo;

i jutrom i pobid,
također večerom
ja za njih istrutih
potpunom sved' mjerom.

Ali ovi zamani
svi trudi men' bjehu,
uslišit nevoljna
gdi me one ne htijehu.

Ja pitah, ja prosih,
kô trudi mi htijehu,
al' mi one nemile
ne daše utjehu.

Što kada ja vidih,
moj udes stah kleti
i kletvam nadarih
ovi plod prokleti.
Prokleta Janjo,
ne veće rano!

huda Ljiljano,
žalos ne moja!
I ončas pobjegoh
iz mrske tej strane
i s ruhom kaludrim
izliječih me rane.
Ne veće, Janjo,
na srcu rano,
ni već, Ljiljano,
žalosti moja!

ODIJELJENJE VJERENIKA

Dali ću se, moj životu,
ja od tebe sad dijeliti
i to li ću tvu ljepotu,
dušo moja, ostaviti?
Jaoh gdi tužan da obratim
sad nesrećne me stupaje?
čijem li tužan da prikratim
kijem se život moj skončaje?
Jur se dijelim i otit ću
u istočne rodne strane,
nu pri sebi sved nosit ću
tve ljeposti izabrane;
jur drag ures tvoga lica,
čijem se hrani me srdašce,
svud će biti mâ Danica
i veselo mo'e sunašce.
Ti si, braće, vazda bila
svud u tminah sunce meni,
ti si život moj ljubila,
slatki rajju moj žuđeni.
Tako ufam sa svom moći
u ljepotu tvu visoku
da će u dne i u noći
ljubit mene u istoku.
Bez sumnje ću svud hoditi
i bez straha mirno dosti,
pokli me ćeš svud ljubiti
ti, žuđena mâ svjetlosti.
Kad na rodne dođem strane,
svud ću slavit, mâ gospoje,
tve ljeposti izabrane,
ke straviše srce moje.
Ja gdje godi budem tada,
svud ćeš ti moj život biti;
ne cijen' da ćeš moć ikada

iz me tužne misli iziti.

Razmišljat ću sved u sebi
je li slatkoj duši mojoj
sad ugodno da pod nebi
držim tužan sved nepokoj.

To li mi ćeš na to rijeti:
"Trudi za steć blago koje",
znaš li, brače, da na svijeti
ti si sama blago moje?

Nu mo'e trude i gorkosti
odlučit ću tužan tada
sve na slavu tve ljeposti,
kâ životom mojijem vlada.

Ino t' veće ne govorim,
drag životu srca moga,
neg u ognju da sved gorim
cijeć uresa draga tvoga.

A nosit ću, mâ svjetlosti,
svud pri sebi tvoje ime,
i ti kadgod cijeć milosti
da daj mislim pohodi me.

Ja se, brače, već otpravljam
od ljeposti rajske tvoje,
ali s tobom sad ostavljam
dušu, život, srce moje.

Zbogom, dušo mâ ljubjena,
zbogom, drago me srdašce,
zbogom, vilo mâ žuđena,
zbogom, svijetlo me sunašce!

VILI LJUBJENOJ

Za uteći plam ljuveni
na daleke bježim kraje,
nu zaludu, vajmeh meni! -
stiže ljubav - krilata je!

Kud god idem, svud svakako
slijedi ljubav mene u meni;
smrtnu u bedri nosi tako
strijelu ljeljen izranjeni.

Gdi godi sam, tisućkrati
s tebe umirem, mâ ljubjena!
svud mi čini uzdisati
tvoja slatka uspomena.

Sred srca mi uzidana
lijepa slika tvâ boravi,
zlatnom strijelom udjeljana
silna boga od ljubavi.

Tko te vidi, tkoga rani
jednom rajska tvâ ljepota,
što se brani? sve zamani
robovat je do života!

Strijela 'e pogled tvoj ljuveni,
verige su zlatni prami;
rob sam uvik, vajmeh meni,
među ranam i uzami;

rob sam, ali lijepe vile -
to je slava službe moje;
lijepe vile, nu nemile -
to me uzroči nepokoje.

Ako lijepa, zašto huda?
ako huda, zašto draga?
Ne znam, nu si meni svuda
kako lijepa tač neblaga.

Taka ljepos s takom ćudi
nije podobno da pribiva!
ili manje lijepa budi
ili većma milostiva.

Lijepa 'e bila i Venere,
pače od lijepijeh izgled pravi;
nu jednako bi bez mjere
lijepa i blaga u ljubavi.

Trojanski oganj, lijepa Elena,
lijepa Jole slavna uvike
i u prednja taj vremena
glasovite svekolike -
svekolike ljubile su
i živjet će zato u slavi;
neharna je svom udesu
ljepos kâ je bez ljubavi.

Dali sama ti na sviti,
čudo, nakaz od ljeposti,
tako hoćeš čudo biti
glasovite nemilosti?

Nu u srcu čini mi se
ljuveni mi bog govori:
"Dospjej korit, ustavi se;
krivina su tvo'i prikori.

Tko zna da i lijepa tvoja
na izgled vilâ i božicâ
huda ostavi djela svoja
i smili se ljubovnica?

Stavnu službu ljubav prosi
i ufanje stanovito:
ljubi, ufaj i podnosi,
služi i moli vjekovito.

Stanac kami najposlije
nepristajna kap udube:

s česta udarca najvrlije
vidio sam pasti dube.

Da, i srca lijepijeh vila
na svrhu će pridobiti
nepristajnijeh suza sila
i uzdasi vjekoviti."

VILI NEHARNOJ

More ore, sije žale
a hita vjetar plah,
ufanja i hvale
tko stavlja u ženah.

Žena je zle ćudi
krepka stât ne može:
ljudi su prem ludi,
kî se njoj podlože.

Vijenac se njoj vije,
i tad se oholi,
čovjeka kad zbije
i kad mu odoli.

RADMIO SVJETUJE LJUBMIRA

Svjetovaše pridragoga

Radmio pastijer druga svoga,
gdje se bješe pri kladencu
sasto š njime dublja u sjencu:

"O Ljubmire, tve ljuveno
što ti 'e lice priobraženo
u proljeće tvoje bilo

kako u ruse rumenilo,
a u blijedu tvomu licu

samo gojiš sad ružicu?

Vinograd si vas posjeko,
psi ti pusto loču mlijeko,

koštravu ti njiva plodi,
u ništa ti ljeto othodi;

pčele ti se već ne roje,
neplodno je stado tvoje;

pšenicu ti mravi plijene
sred livade nepožnjene;

dublje ti je posječeno,
voće raste neohaštreno;

stadu njegda pridragomu
vuk je sada pastijer tvomu;

druzi u stane svoje vuku
tvoju stoku, tvoju muku.
Izgledaj se kako radi
okon njive Ljubmir mladi! -
Vinograd je družijem hrana,
zgrada 'e tebi neokopana.
O Ljubmire, o Ljubmire,
evo t' božje i me vire -
skoro ćeš se htjet kajati,
a vremena neće imati!" -
Odgovor mu Ljubmir ne da,
kroz oko ga neg pogleda:
"Ljubica je - reče - kriva
svemu temu, i sve uživa;
ja je ljubim i ljubit ću,
za nju život izgubit ću,
ostalo ću sve pustiti,
a samo ću nju ljubiti."

GOSPODI MARI BOŽDAREVOM,

KÂ POSLIJE BÎ UDATA ZA GOSP. BRNJU ŠPALETIĆA, U KÔM PJESNI IGRA S
ONOM RIJEČIM BOŽDARI

Lijepa vilo tkôj zapiso
moj se život, duša moja,
da robuje ma ti miso
sred ufanja, sred pokoja;
tvo'i su uresi božji dari,
ah, mâ lijepa, za me mari!
Tve su oči nebu slika,
kô tvâ ljepos nebeska je,
gdje sunčana vedra dika
stanovati ne pristaje;
tve su oči božji dari,
ah, mâ draga, za me mari!
Čelo srednje, gdje primila
zora prosu sve nje urese,
gdje od ruka hitra sila
s tvôm ljeposti natječe se;
tve je čelo božji dari,
mâ ljubjena, za me mari!
Nos malahan licu tvomu
nemalahan ures čini
momu srcu stravljenomu,
o životu moj jedini;
nos je u tebe božji dari,
mâ jedina, za me mari!

U obrazu tvomu stavna
ružica se sved rumeni,
ali silna al' naravna,
od istine draža meni;
obraz tvoj je božji dari,
mâ žudena, za me mari!

Usti male, tkoje valja
rijet da se u njim ljubav krije,
otkle iz suda od koralja
neizrečeni med se pije;
tve su usti božji dari,
moj životu, za me mari!

Ah da mi je pčelom biti,
da iz prilijepa usna tvoga
božanstvenu slas ispiti
mogu od meda ljuvenoga!
tve su usni božji dari,
dušo moja, za me mari!

Usti, ke su me požude,
grob ljuveni, smrtne rane,
ah da mi u nje dano bude
ukopati usti us'jane;
tve su usni božji dari,
srce moje, za me mari!

Kosi plave kako i lice
u oblaku zlatnu stoje,
s kijem se duše ljubovnice
zapljenjuju, trave i svoje;
tve su kosi božji dari,
mâ razbludo, za me mari!

U licu se tvomu pazi
drag perivoj, slatko stanje,
gdje su vjetric moji uzdasi,
plač kladenac, trave ufanje;
tve je lice božji dari,
moj pokoju, za me mari!

Drag perivoj gdje vidi se
ljubav stati za stražnika,
gdje na cvijeću rumeni se
krv ranjena ljubovnika;
tve je cvijeće božji dari,
mâ gospoje, za me mari!

U licu ti primaljeće
lijepijem darim lijepo cavti,
po kom stere rajsko cvijeće
sila, ljepos i narav ti;
tve 'e proljeće božji dari,
mâ kraljice, za me mari!

U prsijeh ti jesen hrani
voće i diku neprošastu,

gdje se uživa plod snježani,
gdje prislatke dunje rastu;
tve su prsi božji dari,
mâ božice, za me mari!

Sred srca ti neharnoga
zima gorki led prostire,
pokli bježiš vjerna od tvoga,
koji za te željno umire;
tve je srce božji dari,
sunce moje, za me mari!

Ljeto očima tvijem čin ište,
prid kijem život moj izgara,
kijem ti činim svetište
od ljubavi vrh otara;
tvo'i su plami božji dari,
zoro moja, za me mari!

Od tve dike božanstvene
ovo vidjeh, hvalih ovo,
dušo od duše me stravljene,
kôj se život moj darovo;
tve su dike božji dari,
mâ Danice, za me mari!

Ako žudiš bit hvaljena,
da tvôj hvali slike nije,
otkri' mjesta tvâ ljuvena,
kâ zavidno ruho krije;
sve su u tebi božji dari,
nebo moje, za me mari!

Svaku stranu tve livade
ukazat mi, ah, ne krati,
er me čut ćeš željno tade
u ove glase zapjevati:
kî su ovo božji dari,
o moj raj, za me mari!

Ako mi si ugrabila
duh i život, dušo draga,
evo t' moga mrtva tila:
gdje ti hoćeš, ukopa' ga;
gdje su pravi božji dari,
ah nemila, za me mari!

PITA SE PROŠTENJE U ISTE GOSPODE RASRČENE CIJEĆ PREDNJE PJESNI

O gospode lijepa, koja
zanosiš me slatko odviše,
u kôj žive, po kôj moja
uzdišući duša izdiše,
u kojoj je mâ najveća

rados, pokoj, mir i sreća.

Tvoja osveta zatočnica
sa mnom tužnijem mira neće,
neg iz neba tvoga lica
na me smrtnu munju izmeće,
da me shara, sprži, umori
trijes od trijeska vrl'ji i gori.

Čijem me strijelja, čijem me ranja
pogled, glasnik tvoga gnjiva,
kî za smesti moja ufanja
šlješ pogledu mom protiva,
čijem iz čela tvoga izlijeta
na moj poraz teška osveta.

Evo t' padam na koljena
i prid tobom sklanjam lice:
uzmi osvetu, mâ ljubjena,
mâ gospođe, mâ kraljice,
kâ od mene harač uze -
srce njekad, sada suze.

Uzmi osvetu, moj pokoju,
tvoju ispunit želju ustani:
momu u srcu sliku tvoju
smionom rukom željno rani.
Evo t' srca, evo t' prsi,
mojom krvi moj grijeh smrsi!

Eto u gorkoj krivac smeći
ištem milos, mâ jedina,
ako milos može steći
neizmijerna mâ krivina;
ištem milos, mâ pridraga,
pokli 'e ljepos sveder blaga.

Ištem milos, da odoli
mâ smrt srećna tvôj osveti,
kad s uzroka lijepa toli
budem život moj dospjeti,
kad tve osvete momu uzbudu
grijehu plata, lijeci trudu.

Nu ako ti si, mâ gizdava,
kojom živem duša samo,
duša vik nam smrt ne dava,
od ke život svi primamo;
mrtvu tijelu ona živa
vlas živuću udahnjiva.

Ako od sunca svijetlu diku
tvoje rajsko lice hrani,
smrtnu tamnos znaj da viku
ne porađa zrak sunčani;
pače on svjetlos svijetu odi
u dohodu svom dovodi.

Ah životu moj ljubjeni,

moja dušo, sunce moje,
nemoj jače plačnu meni
prilagati nepokoje,
ako krivcu kî se kaje,
krivina ista pedepsa je.

Pedepsa mi grijeh isti je
od pedepse teži sada;
er pedepsa proć umije,
nu krivina ne nikada,
koja vajmeh po sve vrijeme
svôm spomenom ranjat će me.

A nada sve smrtne vaje,
ke dostojim s grijeha moga,
meni boles najveća je
s tvoga lica osvetnoga,
videć poraz u njem sada,
gdje mâ rados bî nekada.

Pokli, vajmeh, kî se začē
gnjiv pravedan srcu u tvomu,
strijela 'e huda, trijes je pače,
pače smrt je srcu ovomu,
da sred gorka nepokoja
mre ne umiruć duša moja.

Ako ti si, mâ gospoje,
nebeskomu slična uresu,
ako nebu vedrom tvoje
oči lijepe prilike su,
ako ishodi zora bijela
iz istoka tvoga čela,

oblak srdžbe tve mi uzroči
groznijeh suza daž smučeni;
gnjivan pogled iz tvijeh oči
vedra iz neba trijes je meni,
a iz čela se tvoga otvora
meni tamnos, družijem zora.

Ah što velim? zora i meni,
lijepa moja, tve je čelo,
nu mi otole dan žuđeni
ne sja i sunce me veselo;
a i da sine, plač mi brani
moć uživat zrak sunčani.

Zora 'e meni, nu ne zora
kâ slavicim zvana ustaje,
kâ iz rajskih hodeć dvora
navjesnica sunčana je
prosipljući svoga iz krila
plodne ruse, cvijetja mila;

zora 'e kâ se često glasi
kroz cviljenje moje ljuto,
kôj su vjetric moji uzdasi,

cvijetje ufanje, nu svenuto,
rosa trudi kî me u vaju
grozne u suze rastapljaju.

Oblak, kî mi sunce krije,
sunce, u plač me ke raščina,
plač, kojemu slike nije,
slika od smrti, smrtna tmina
tvoj je pogled rasrčeni,
mâ prilijepa, tužnu meni!

Prije oblaka grom me opsine,
prije groma trijes me udara,
prije me trijeska smrt ukine,
prije smrti me boles shara,
suze utope, jadi ustrile
kroz poglede tve nemile.

Prosti i naprijed srdžbi ne da',
prosti onomu, vajmeh, prosti
kî sve zloće sam spovijeda
prid pristoljem tve ljeposti,
prosti i na moj grijeh prihudi
veća od grijeha milos budi!

Vidim da je sve zamani!
nije milosti, vajmeh, nije;
tve prilijepo cvijetje hrani
za me u sebi ljute zmije,
pokli, vajmeh, moj daleče
svaku milos grijeh pritječe.

Ah nebesa, ah namjero
nenavidne hude sreće,
ah nestavno moje pero,
ah me pjesni tašte odveće,
zaplatiti sad vi ćete
moje zloće, nje osvete!

Raskidene na sto dila,
hude knjige, jur pođite,
ke vašega sred crnila
me bolesti bilježite,
neka i vami mira nije,
čijem vas vihar silni uzvije;
poplesane, razmetnute,
po svijem stranam raznesene
svjedočite tuge ljute,
ke raznose gorke mene,
da se u vami vidjet bude
smrtni biljeg me osude!

LOPUĆKA MARE S IGALA

Lopučka Mare s Igala
gruje je često ribala,
u mrežu joj ih gonjaše
majka kâ š njome vladaše.
Budući Lopud pustile,
po kom su dosta lovile,
dođoše u grad sred Place
za lovit grajske zubace.
Videći gnile iz mreže
velici njima da bježe,
vrgoše na odmet udicu
za lovit svaku ribicu,
kâ im se vrlo zadjede
za frašku Luje susjede
kâ isti zanat tjeraše
i na odmetac ribaše.
Otuda sreća vesela
Frančeza s lanom iznijela;
i tako Frančez gizdavi
sve gnile mreže napravi.

ISPOVIJES POKORNA

Na dan, u kî plaćuć svoga
stvoritelja smrt nemilu
zrake uresa skri vedroga
žarko sunce u tamnilu,
lijepa moja pokajana,
oblijevajuć suzam lice,
dođe u crkvu raskosana
među ostale pokornice;
sta naricat sve plahosti
i kajat se uzdišući,
paček smrtno od žalosti
boleći se, izdišući;
redovniku pak prid noge
pade nica roneć suze,
i povijedat grijehe mnoge
na ovi način plačna uze:
"Oče, koga vlas velika
na pristolje tuj postavi
i za svoga namjesnika
bog na zemlji nam ostavi,
da ovčice pobjeguće
pod krilo se tvoje kupe
i s oblasti tve moguće
raj s pokorom ištu i kupe.
Samomu se bogu momu

ispovijedam i š njim tebi
kâ u krilu pričistomu
zače sina kralja od nebi;
još i tebi drugi kî si
góri od prvijeh, kijeh u raju
u najbliži kor uzvisi
bog, da š njime uživaju;
i tebi kî posred rijeke
od Jordana njegda opláka
božje čedo, ke sja uvijeke
gdi ćajko i duh, jedna 'e zraka;
i tebi kî primi od boga
ključe od pakla i od raja,
pastijer stada od vjernoga,
zasve er meštra triš zataja;
i tebi ko'i vjeru pravu
njegda izide za satrti,
a izgubi istu glavu
za branit je pak do smrti;
i svijem vami kijeh bog obra
za dvorane vjerne svoje,
da uživete vječna dobra,
i tebi, oče duše moje;
er sagriješih teško dosti
s mislim, riječim i djelima, -
ti veliki moj grijeh prosti
i svrh mene milos ima'.
Ljepos ova kâ me resi,
kôm se dičim ponosita,
mnim da 'e slika od nebesi
i božanstva da se hita,
čim me moji ljubovnici,
zatravljeni s lica moga,
drže, vjerni podložnici,
za božicu i za boga;
i ljeposti môj harače
od njih srca prikazuju,
svetilišta vjerna pače
prid moj otar postavljaju.
Tijem mâ ljepos česarica
od srca se može rijeti,
pače ugodna ubojica,
kôj robuje svak na svijeti.
Usti ove me u mene
dažde od riječî medne rose,
ke nevidom srca plijene
i stravljene duše odnose.
A vesele svijetle oči
sjaju - jasne dvije Danice! -
pače sunca od istoči

ke mi resi vedro lice.

Svaki pogled njih veseli
toli smrtno srca travi
i trenuće svak' ustrijeli,
da u nijednoj lijek nije travi.

Ruke iste smrt prihodu
pod bjeloćom kriju i nose
svijem kî za njih tužnu osudu
u sužanstvu svom zanose.

Ah kolikrat zabranjene
gledala sam ljubovnike
gdi gledaju oni mene
razmišljajuć moje dike,
željne uzdahe podižući,
kršec s mukom ruke oboje,
na me okom strijeljajući
prem liposti željni moje,
jeda bi im čes kadgodi
mene i sreća odlučila
ali milos kojugodi
ja ukradom dopustila.

Bez nijedne ja milosti
česarica i gospoja
svijeh plač čujah s neharmonosti
i ostavljah bez pokoja.

Ako prsi me snježane
koprenom su pokriveno,
gledah svud i na sve strane
gdje se sahne, mre i vene.

Ako li bi koji dio
po velikoj kogod sreći
bez koprene kad vidio,
gledah gdje on mre želeći.

Obrve su mo'i lukovi,
pogledi su moje strile,
smrtni nalip mo'i celovi,
riječi moje vezi i sile.

Tko me vidi, sahne i blidi,
tko me gleda, mre bez reda,
a tko žudi ter se svidi,
gine s moga on pogleda.

Pače od mene promisliti
nije ino neg očito
dušu i srce podložiti
u sužanstvo vjekovito.

Ovi vlasi trijeba 'e riti
ili uz lice raspušteni,
u rudeže ili sviti
ili cvijećem urešeni.

Ako pojem slatke pjesni,

u ke kîgod - a zaludu! -
slaga tužne sve ljuvezni
i proklina čes prihudu;
ali ako hitra i znana
slatke od lire skladne u žice
ruka udara mâ snježana,
kô čine ine zgar božice,
tužni moji ljubovnici
dušom mojom svi dihaju,
zatravljeni svikolici
pjesni moje uživaju,
i u srcu vele svomu:
"Ovake su pjesni u raju!"
u mom licu andioskomu
raj, ludujuć, razmišljaju.

Kad l' u kući zatvorena
lijepo odjeće moje spravljam
i svitom se zamišljena
poslušujući ja zabavljam,
razlicijem na razlike
toli vezem ja svilama
svijetla ruha na prilike
mojijem istijem ja rukama;
il' istrizam po kopreni
bilijem koncem svako cvijeće
na košulju, a na meni
noseć bijelo primaljeće, -
kako lipir oko svijeće
vrte se oko dvora moga,
jeda otkud zrak isteče
lica moga sunčanoga.

Jedan drugom paka veli:
"Ah kako se željet čini!
O sunašce, razveseli
duše naše u vedrini!

Sini, o zoro lijepa i draga,
tvu ljepotu ukaž' veće;
kô si lijepa, budi blaga:
s ljepotom se zla ćud neće.

Što je grubo - to se krije,
i očima što 'e mržeće:
tvâ lipota razlog nije
da se brani vidjet veće." -

I ohola môm ljeposti,
š njom se dičim i zabavljam,
tuđe tužbe i žalosti
vik na pamet ter ne stavljam.

Tako da sam ubojica
i uzrok mnogijem hude od smrti
i dostojna nesrećnica

da i mene bude strti!

Ovo su, oče, grijesi moji
za ke u pako osuđena
duša moja bit dostoji,
ako nije odriješena.

Ti se umoli prid višnjime,
da njegove cijec milosti,
kad tvâ oblas odriješi me,
velike mi grijehe prosti."

OSVADA POKAJANA

O prislatki moj životu,
o žuđena mâ ljubavi,
ne daj da mre, jaoh, tko slavi
andiosku tvu ljepotu.

Ranjeno je srce moje
kroz drag ures tvoj jedini;
dušo, milos meni učini
da sveđ gledam lice tvoje.

Dopusti mi, slatki raju,
drag uživat ures mili,
u ljuvenom dočim sili
tve ljeposti meni sjaju.

Čemu 'e ljepos tvâ gizdava
i ljuveni cvijet mladosti,
ako uresa tvoga slava
ima život bez milosti?

Dali, vajmeh, o prihuda,
tim se ljubav mâ odvрати?
to je plata mojijeh truda
koju ufah dočekati?

To li moje lijep dar suze
sad su ovi dočekale,
bez pristanka koje su se
grozno za te prolijevale?

To li ovako ti ostavi,
jaoh, jednoga kî za tebe
i cijec tvoje kî ljubavi
sam ostavi tužan sebe?

Ja za zdravlje molih tvoje,
a ti mene hoć karati?
to li ovako suze moje
i me trude neć poznati?

Ja te hvalih, ja te slavih
od istoka do zapada
i vijeku te ne ostavih,
a ti ostavi mene sada.

Ja darovah tvôj ljeposti
vas moj život, a ti meni
puna svake nemilosti
davaš nemir neizrećeni.

Nemoj cijenit, o nemila,
da od višnjega zgara s nebi
za činjenja tvâ himbena
neće doći plata tebi.

O neumrli bože, koga
desnica je jaka toli,
čuj ovoga nesrećnoga
kî te sa svijem srcem moli:

"Pošlji osvetu oštru zgara,
ne podnesi, bože, ovoga;
ili nebo i svijet shara',
ne sakrati suda tvoga!" -

Ali vajmeh, što ovo velim?
jaoh, ali sam izvan sebe?
slatki raju, ja ne želim
ino negli mirnu tebe.

I prije se oči moje
vječnijem mrakom zatvorile
negli drugu, mâ gospoje,
izvan tebe obljubile.

Vjerno ufam u tvu milos
da me nećeš ostaviti,
er nemila nije tvâ lipos
za ljubav me umoriti.

Utoliko, moj životu,
ne brani mi dat vidjeti
da daj u snu tvu ljepotu,
s kojom živem ja na svijeti.

Gdje nije sunce sred nebesa,
ti isteci, sunce moje,
i dragoga puna uresa
objavi mi zrake tvoje;

da noć, kâ mi vid zaslijepi,
odijeli se i uteče,
kad primili i prilijepi
tvojijeh oči zrak isteče.

Hodi, hodi, razlog prosi
mom pogledu da se ukaže
ispod zlata rudijeh kosi
sunce od sunca vele draže.

Hodi, hodi, ne stoj veće,
zatočnice me ljubavi,
i za smirit moje smeće
rajski pogled tvoj mi objavi.

Hodi, hodi, već se pusti
na celove dragu tvomu,

kî će tvojjih posred usti
grob iznaći duhu svomu.

Ah koje ćeš slasti mile
u mom krilu uživati,
kad razbludne tvoje strile
meni ljubav tvâ odvrati!

Zbogom dakle, dobro moje,
zbogom, dragi moj životu,
smiluj mi se, mâ gospoje,
kroz svu rajsku tvu ljepotu.

POČETAK SJEDINE NJEGOVE GOSPOJE

Vidim vrhu zlata tvoga
plame od srebra - nuti sreće! -
i od snijega pribijeloga
i ti zimu ćutiš veće.

Slab moj oganj i nejaki
nije manji neg je bio;
pod pepelom tako jaki
gori kako Munčibio.

Nu untrnje razmišljati
lijepe dijele pomnja mâ je,
od dobiti vidim ja ti
zdrelijeh ljeta biljeg da je,
vjere krepke srca moga,
čas i dika me ljubavi
i od ognja ljuvenoga
me žerave pepeo pravi.